

— Защо плачешъ, заю-баю?

— Плача, рекълъ заякътъ, че въ кжщата ми се е сврѣлъ нѣкакъвъ звѣръ и не мога да си влѣза.

— Не плачи: азъ ще го изгоня — отвърналъ вълкътъ.

Тръгнали. Още не доближили до дупката и от-
вжтрѣ загърмѣлъ страшенъ гласъ:

Азъ съмъ, азъ, дѣдовъ прѣчь!

— Кланъ недокланъ, дранъ недодранъ!

Зжби имамъ катъ тесли,

Рога остри като игли;

Дѣто стисна, месце кжсамъ,

Дѣто бодна, кръвъ проливамъ!

Изплашилъ се онзи-ми-ти вълкъ, плюлъ си на
краката и димъ да го нѣма.

Зайчето пакъ заплакало. Минала мечката.

— Защо плачешъ, заю? — запитала го и тя.

Зайчето разправило и ней сжщото.

— Не бой се, рекла мечката, лесно ще го из-
гонимъ.

Отишли пакъ, но още не доближили до дупката,
и мечката, шомъ чула страшния гласъ отвжтрѣ, раз-
търсила дебелитъ си лапи и се изгубила изъ гората.

